

2003
Mrs

ÕÕKULL

Lapsed kevadest **Võluv röövel** Andrus akordion **Pille loeb pilvi** Öökull Uhu uudised

ISSN 0134-2266

KEVAD KEVAD KEVAD

Igal kevade eel tähistab Vasalemma Põhikool kooli kunagise juhataja lastekirjanik J.Oro sünniaastapäeva. Sel puhul korraldatakse ümbruskonna koolide õpilastele ka luulevõistlus. Eelmisel aastal oli võistluse teemaks "Kevad". Nendel lehekülgedel on valimik konkursitöödest. Tänavu võisteldi J.Oro luuletuste ettekandmises.

Kevad tuleb

Kevad tuleb,
tali läheb,
vulisevad ojad.
Päike juba pilveserval
soojalt, soojalt särab.
Sinilill see põõsa varjus
ärge on juba.
Puud ja põõsad hiirekõrvus
sosistavad: "Kevad!"

Maarja Pajo, III kl
Keila Algkool

Lõoke laulab

Lõoke laulab liiri-lõõri,
liblikal on silmad kõõri.
Vihmasajud lõppenud on juba,
kevad on meie maale tulla luba.
Lumi hakkab sulama,
veed väljas vulama.
Tuul lööb tantsu aasal,
liblikatega kaasa.

Gristel Jaanus, II kl
Lohusalu Lasteaed-Algkool

Oh, mis tore!

Päike paistab, ilm on soe,
kevad mulle põue poeb.
Vahtral mahl see juba tilgub,
lumikellukese õiski vilgub.
Vares kraaksub rõõmsamalt,
rähngi toksib julgemalt.
Laululinnud saabuvad,
puudel pungad paisuvad.
Oh, mis tore lugu see,
kätte jõudnud kevade!

Jörgen Rootsmann, III kl
Vasalemma Põhikool

SUSANNA

Kevad

Õues tunneb kevadlõhna,
talv on nüüd üsna kõhna.
Varsti ärkab lumest lill,
kellel nimeks Lumilill.

Kohe saabuvad ka linnud,
neil selja taga pikad lennud.
Rohi juba rohetab,
puu oksid kohendab.

Lumest juba näha mulda,
ja kivist sätendavat kulda.
Päikesel nüüd naerul suu,
sest ju algas kevadkuu.

Ivo Uutma, III kl
Lehola Lasteaed-Algkool

Kevade ilm

Mina olen laps,
panen riidesse kriips ja krops.
Õues täna ilus ilm,
seda nägi minu silm.
Täna algab kevad,
seda ütles minu ema.
Varsti jõuab suvi,
mina nägin tuvi.

Mari Liis Laanvee, III kl
Lohusalu Lasteaed-Algkool

Kevade rõõm

Kevad tuleb, kevad tuleb,
kaasas rõõmsad laulud-luuled.
Kevadel jõed sulisevad,
linnud koju vuhisevad.
Päike paistab soojalt seal,
kus need lilleõied reas.

Ivo Malve, II kl
Vasalemma Põhikool

Pilvelugeja

MARJE ERNITS

Akna taga säras päevavalgus. Valge aknaraaami kõrval rippusid valged külgakardinad ja Pille voodi kohal põles valge lamp. Tüdruk oli haige, väga haige. Ta lamas valges öösärgis valgete linade vahel ning ta jalgu ja käsi katsid valged sidemed.

Kõik see valge algas valgetest triipudest asfaldil, mille hüplemisega Pille just tegeles, kui üks valge auto pidurite krigisedes tema poole kihutas. Kui tüdruk silmad jälle lahti tegi, tunduski talle, et kogu maailm on valgeks muutunud. Isegi inimesed, kes ta poole kummardusid, olid üleni valges.

Pille sulges silmad, sest vaatamine oli väga väsitav. Ta püüdis meenutada värve, kuid asjata. Ikka tulid silmade ette valged triibud asfaldilt ning ta pidi taas laud lahti tegema, et näha midagi, millel on värv.

Aegamööda hakkas Pillele meenuma, et on suvi ja puud on rohelised ning taevast sinine.

Tüdrukuke pööras pilgu uuesti aknale, et selles veenduda. Ja tõesti, aken oli sinine nagu suur teleriekraan.

See tegi Pille pisut õnnelikumaks.

Nüüd soovis tüdruk uinuda, paludes, et kui ta uuesti ärkab, on maailm taas värviline. Enne uinumist kuulis ta palatis vaikselt samme. Keegi läks akna juurde, seistas korra ja väljus sama tasa, kui oli tulnud.

Hommikul är gates oli Pille esimene pilk aknale.

Valgel aknalaual, sinise ekraani taustal seisis neljakandiline kollane lillevaas, aga lilli selles polnud. Kas see ikka on vaas, käis tüdruku peast mõtte läbi.

"See on pilvelugeja," ütles kollases kitlis tädi, kes ta ärkamist jälginud oli.

"Pilvelugeja?" imestas tüdruk. "Kuidas ta neid loeb?"

"Tema ei loegi. Sina loed," lausus kollase kitliga tädi.

"Mina? Ma oskan vaid seitsmekümne kaheksani lugeda," kohkus Pille. "Kui tuleb rohkem pilvi, mis siis saab?"

"Siis oled sa juba terve ja võid kooli õppima minna," rahustas hea tädi teda, lisades. "Sa ära unusta, lugeda võid ainult neid pilvi, mis läbi vaasi sõuavad, ja ainult siis, kui nad kollaseks lähevad."

"Ainult kollaseid," imestas Pille ja rõõmustas, kui

nägi üht imepisikest pilvevahutükki vaasi taha sukelduvat.

"Ja ongi kollane! Üks, kaks!" hüüdis tüdrukuke ja tahtis käsi plaksutada, kuid need olid valgete sidemete kütkes.

"Tädi, ma nägin esimest kollast pilve," pöördus Pille teda kõnetanud õe poole, kuid palatis polnud enam kedagi.

Järgmisel ja ka ülejäämisel päeval rändasid pilved küll läbi vaasi, kuid keegi ei lugenud neid, sest Pille laud olid kui kokku kleebitud ja uni ei tahtnud ega tahtnud ta kehast lahkuda. Lõpuks sai uni otsa ja lasi Pille laud valla. Kollane vaas seisis aknal ja taevast selle taga oli sinine. Pilved rändasid kõrgelt üle vaasi ja ükski neist ei läbinud kollast klaasnõud. Alles pärastlõunal vajus üks suur hallisegune pilverändaja poolenisti vaasi ja tüdruk võis teise numbri hüüda.

Igal järgmisel hommikul oli Pille rõõmsam ning kui tüdruk kuldpilvede reas viiekümneni oli jõudnud, võis ta julgelt käsi plaksutada ning varbaid sirutada. Ta tundis end juba päris tervena.

Pille päevad olid nüüd täis ootust ja värve ning ühel hommikul polnud tal enam numbreid, millega pilvi lugeda. Sellest polnud siiski midagi, sest see pilv, mis nüüd taevast kattis, poleks nagunii läbi vaasi mahtunud. Suvest oli sügis saanud.

Ja siis tuli ühel päeval palati uksele kollases kitlis tädi ning ütles:

"Su pilved said üle loetud. Nüüd on aeg koju minna ja hakata koolis käima."

Pille oli õnnelik, aga samas ka kurb. Kuigi ta oleks pilvelugejat koju kaasa tahtnud võtta, jättis ta seda targu küsimata, sest ta mõistis, et pilvelugejat võib palatis veel tarvis minna. Ainult ühte asja tahtis Pille siiski teha – ta tahtis emalt saadud värvilised astriidid pilvelugejale kinkida. Tüdruk jooksis lillekimbuga ülakorruse palatisse tagasi, kuid pidi lävel sammu tasandama, sest voodis, kus ta suvelõpu pilvi luges, lamas suletud silmadega väike tüdruk.

Ehk mängis temagi vöötrajal keksu, mõtles Pille ja astus kikivarvul akna juurde. Ta pani lilled vaasi ja tahtis lahkuda, kuid väike tüdruk oli silmad avanud ja vaatas teda.

"See on pilvelugeja," ütles Pille ja küsis siis: "Mitmeni sa lugeda oskad?"

"Kaheksani," vastas väike tüdruk väsinud häälel.

"Oh, siis sul veab," hüüatas Pille, "siis saad sa ruttu koju!"

Väike tüdruk naeratas ja ta laud vajusid taas kinni. Aknalaual vaasis särasid kollaste vartega astrid ja sinises sügistaevas sagisid valgesäbrulised pilved.

VALERIA RÄNIK

MAI

SÄÄSK ON VAENE, VEREVAENE –
MEKIB TALLE VEREV AINE.
SÄÄSK ON ABLAS NAGU HAI!
SÄÄSELAULU TOOB MEIL MAI.

HELI ILLIPE-SOOTAK

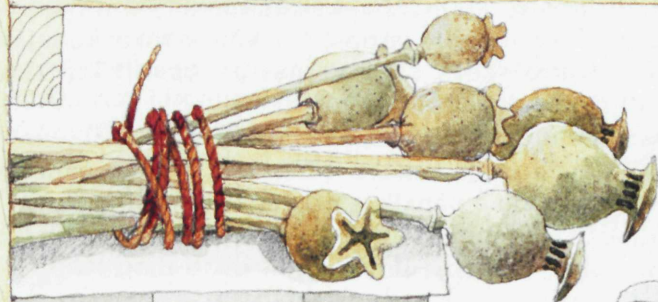
TALVETOSSULUGU

TALVETOSSUL TOSS ON VÄLJAS,
TA EI PÄÄSE ENAM VÄLJA.
AUGUSS TAL NÄRIS KANDA,
ENAM TOSS EI KÕLBA KANDA.

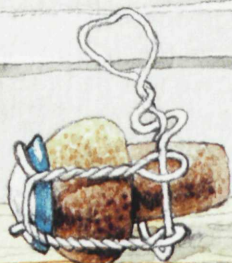
MEENUTAB TA MÖÖDUND AEGU:
JUSTKUI EILE, JUSTKUI PRAEGU
MEELSASTI TA JALGA PANDI,
TALVETOSS JU SOOJA ANDIS.

MIS KÜLL TALVETOSSUST SAAB,
KAS TA ÜLDSE ENAM SAAB
LAPSE JALA OTSA SOPSTI,
SÜGAVASSE LUMME HOPSTI?

EMA PANI ASJAD PAIKA,
PANI TOSSU PANIPAIKA
KUNIKS ISA LÕIKAB PAIKA
JA SIIS AUGU KINNI PAIKAB.

Issa
Kõõs

P. Rea

Kookospähkel

LILII REMMEL

KINGITUSEKS

Mina tahan ise kookospähkli Mammale anda!" teatab Timm, kui ema on traksid lahti teinud ning poiss oma kiigast välja poeb. Kiiga on tegelikult turvatool, mis Timmi jaoks autos seisab ja traksid turvarihmad selle tooli küljes.

Emal läheb pagasnikust kotte võtma, Timm kannul.

"Kas sa leiad? Anna minu kätte!" kargleb poiss ema ümber.

"Toas võtame kõik kompsud lahti. Küll sa siis saad oma pähkli," lausub isa ja võtab kotikuhja enda kätte.

"Ei, ei!" vaidleb Timm. "Võtame praegu kookospähkli välja! Ma tean, kus ta on! Ma tahan selle kohe Mammale anda!"

Timm sikutab valget rohelise mustriga kotti, mis isa käes teiste pakkide vahel peidus:

"Siin, kõige peal, ma leian kohe üles!"

"Ah, las ta võtab oma pähkli, siis on rahu majas," ütleb ema. Ema aitab Timmil kompsude hulgas õige kotini pääseda ning juba ongi kookospähkel leitud.

"Nüüd on rahu õues!" teatab Timm ja pistab koos oma pähkliga jooksu.

"Ära jookse!" hüüab ema. "Maa on sopane, lombid igal pool, mõnes kohas võib libe ka olla! Vaata jala ette kui käid!"

"Hea küll!" hõikab Timm ja astub nüüd ettevaatlikult mööda kiviplaate, mis majani viivad.

Kookospähklis loksab piim. Timm tunneb seda oma pihkudega ja kuuleb samuti. Maja trepil istub valge kass, kelle nimi on Mirmur.

"Mirmur!" hüüab Timm, kui trepini on jäänud kümmekond sammu.

Valge kass ei tee tast väljagi. Pilgutab ainult korraks silmi. Timm hakkab kiiremini edasi minema, aga üks kiviplaat on libe ja poiss peaaegu kukub. Õnneks suudab ta tasakaalu säilitada, aga teeb paar sammu kiviplaadi kõrvale. Maa on seal eriliselt pehme ja Timmi saapad saavad poriseks.

Puhh, küll on hea, et ma ei kukunud, mõtleb Timm mööda kive astudes. Ja küll on hea, et kookospähkel ei kukunud. Siis isa-ema kindlasti ütleksid, et oleks ju olnud targem see suur pähkel kotti jätta.

"Näed sa, Mirmur, ma oleksin sinu pärast äärepealt kukunud!" pahandab Timm trepile jõudes valge kassiga.

"Käu!" vastab kass ja tõmbab ringutades selja küüru.

"Vaata, mis ma Mammale viin," kükitab Timm ning pistab pähkli valge kassi nina ette. Kass nuusutab pähklit ja on üsna ükskõikne.

"Sa pidid oma pähkli ju Mammale, mitte Mirmurile andma," naerab ema.

"Ma annangi Mammale," tõuseb Timm kiiresti püsti ning läheb uksest sisse.

"Tere, Mamma! Vaata, mis mina sulle tõin! Kookospähkli!" hõiskab Timm oma poriseid saapaid jalast võttes ning vanaema juurde tormates.

"No tere Timm! Küll ma ootasin sind!" kallistab Mamma poissi.

"Mina ootasin ka siia jõudmist. Aga vaata nüüd ikka kookospähklit!"

Mamma on nii suur, et ühe käega hoiab Timmi süles ja teise võtab kookospähkli, mida poiss pidi kahe käega hoidma.

"Loksuta, seal on piim sees!" õpetab Timm Mamat.

Mamma raputab pähklit: "Tõesti loksab. No mis sa kostad! Ja muidu on ta ka tore: pruun ja karvane nagu üks karumõmm. See on tõesti vahva kingitus. Mul ei ole kunagi päris tervet kookospähklit olnud."

"Isa lubas selle peale lõunat magustoiduks katki saagida. Siis saame teada, kuidas kookospiim maitseb," on Timm tähtis.

"No siis peame kõik ruttu lõunat sööma hakkama," teab Mamma head nõu.

Kookospähkel jääb seniks lauale õunakausi kõrvale ootama.

JÜRI RANT Andruse akordion

Sellel esmaspäeval oli Andrus esimeste kohalejõudnute seas. Söögitädi kattis alles lauda, kui Andrus, traksid ripakil, rühma mängutuppa tormas.

"Söögitädi, kas tead, ma sain sünnipäevaks päris akordioni!" Ja Andrus lehvitab fotot, millel ta istus, uus pill põlvedel.

"Kaksteist bassi ja hulka musti ja valgeid klahve!" Söögitädi ning varajased lapsed Maire ja Erika said näha, kus need bassid ja kus need klahvid.

Pilt pandi mängutoa tahvlile, teiste lastest võetud fotode sekka.

"Sa pead nüüd ruttu mängimise selgeks saama," ütles söögitädi. "Siis on kevadisel lasteaia peol meie rühmal oma pillimees välja panna."

"Ma ühte lugu juba natuke oskan. Seda rongisõitu, et rong see sõitis tsuhh-tsuuh-tsuuh. Praegu ma oskan klahvide peale vaatamisega. Onu Ants ütles, et kui enam pole vaja vaadata, siis on lugu päris selge. Et siis on lugu sõrmedes."

Niisugust juttu kuuldes astus kasvataja Malle lähemale.

"Kuule, Andrus, järgmisel nädalal on meil ju väike pidu. Küsi kodus, kas sa võid akordioni kaasa võtta. Esineksid siis meile oma pillilooga."

Andrus läks heastmeelest kõrvuni punaseks. Ta noogutas nii ägedalt, et lõug käis vastu rinda.

Pidupäeva hommikul oli Andrus varakult oma akordioniga kohal. Akordioni tassis kuni lasteaiani isa, alles trepil sai Andrus pillikohvri enda kätte.

"Noh, Andrus, kas Rongisõit on sõrmedes?" küsis kasvataja Malle.

Andruse noogutus lõi tal jälle lõua vastu rinda.

"Andrus, ehk mängiksid mulle nüüd!" tuli söögitädi paluma. "Ma ei saa peo ajal kuulama tulla."

Pill võeti kastist välja.

"Las ma panen sulle selle sülle," oli Andruse sõber Enno agaralt abistamas. "Las ma panen rihmad kah üle öla."

Andrus venitas lõõtsa lahti. Mis see siis oli? Need küll õiged klahvid polnud, millele sõrmed vajusid. Andrus proovis uuesti. Sama lugu. Ei tulnud pillist rongisõidu lugu. Tuli mingi kolelugu. Kohkunud Andrus hakkas nutma. Mida see ometi tähendas? Kodus oli ta ju osanud. Sõrmed olid ise teadnud, missugust klahvi vajutada. Meeleheide võttis Andruse luksuma.

"Andrus, kullakene," lohutas kasvataja. "Kui välja ei tule, ega sa ei pea siis täna tingimata esinema. Õpid veel ja mängid meile teine kord."

"Aga ma ju oskasin," nuttis Andrus veel ahastavamalt. "Ma kodus ju oskasin."

Söögitädi astus lähemale, pilditahvliilt võetud foto näpus.

"Vaata, Andrus, kodus oli sul akordion teistpidi süles!"

"Vaata, Andrus," torkas sõbrapoiss Enno õhinal, "pildi peal on sul klahvid teise käe all."

Tõsi jah, nüüd sai ka Andrus aru, mis oli valesti.

"Ise sa tõtsid mulle akordioni valepidi sülle," porises ta pilli ümber tõstes.

Ja ennäe, nüüd teadsid sõrmed kohe, kuhu vajutada.

"Rong see sõitis tsuhh-tsuuh-tsuuh..." laulis Enno kaasa.

Ann on 9-aastane tüdruk. Talle meeldib väga mängida. Eriti suur mänguhoog tekib tal siis, kui üksi kodus on.

Üleeile mängis ta koera, kellele meeldib kamajahust putru süüa. Ann valas kaussi kamajahu ja kallas vett peale. Siis limpsis toitu nagu koerad ikka – laskus neljakäpu-kile, urises ka igaks juhuks. See koeratoit talle eriti ei maitsenud, aga paremat pala polnud kusagilt võtta. Muu toit oli ju kõik inimeste söök.

Eile mängis Ann nõida, kes armastab magusat süüa. Magus andis nõiale jõudu ja tarkust. Ann sõi ära kõik kodus leiduvad küpsised ja kommid. Kui need otsa said, tegi ta endale veel mitu suhkrusaia. Isegi riulil leiduvatelt tablettidelt lutsis magusa kesta ära. Sisu viskas minema, sest see oli mõru ega sobinud magusat armastavale nõiale.

Täna mängib Ann sõidukijuhti. Ta ehitas toolidest, lauast ja tekkidest auto ja veduri. Kord on ta autoroolis, siis jälle vedurijuht. Ta sõidab võidu. Ann pole ainult kindel kumb masin võiduajamise võidab. Arvatavasti see, mille sees ta parajasti kimab, kui ema või isa koju tulevad.

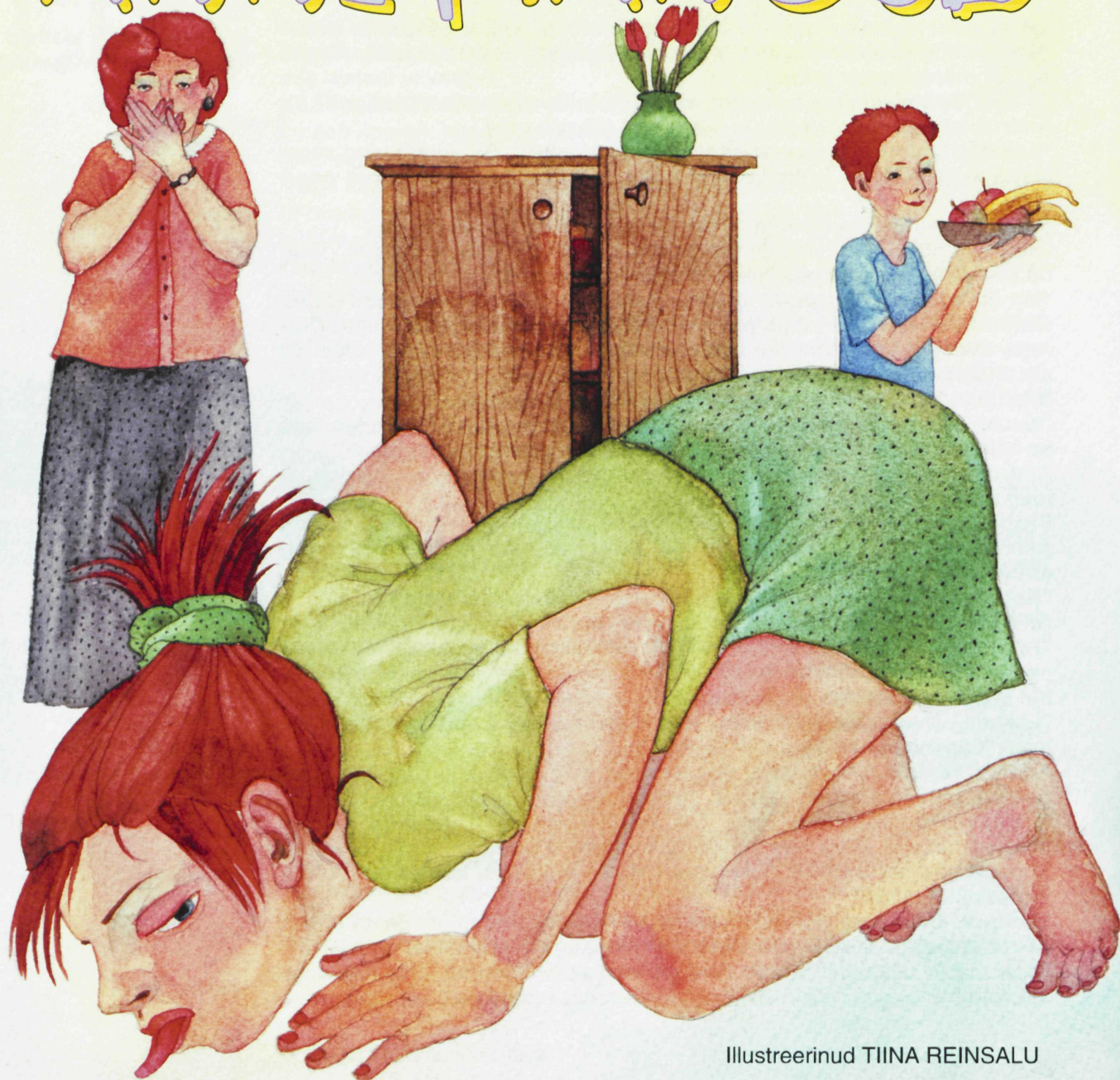
Mida Ann aga homme mängib? Homme päev on tüdruku arvates veel kaugel. Kui see ükskord kätte jõuab, küll Ann siis midagi huvitavat välja mõtleb.

Annil on ka pahu kombeid. Ühest sai ta hilju-ti lahti. Nimelt unustas tüdruk peale mängimise enda järelt koristada. Ja teinekord, kui ta loomaeda mängis ja parajasti mudas püherdav jõehobu oli, tuli ema koju. Ema ehmus, kui nägi, missugune korter välja nägi. Ja kes see murjan oli? Alles siis, kui ema murjani näo puhtaks pesi, tundis ta Anni ära. Ja Ann sai väga pahandada. Pärast seda juhtumit koristab Ann nüüd alati enda järelt. Ta lubas seda emale.

Annil on ka kaks head sõpra – Mari ja Mart. Kuid alati ei saa nendega mängida. Ja kui ei saa, ega siis Ann hätta ei jää. Ta oskab ju ka üksi olles huvitavalt mängida.

MARIANNE JUHANSON

ANNI MÄNGUD

Illustreerinud TIINA REINSALU

Võluv RÖÖVEL

VALTER KRUUT

Täna sündis ilmaime. Väljas oli hämar õhtu, toas juba üsna pime. Röövljuttu lugesime, naerust saime krambid kõhtu.

Äkki otse pildi pealt, meie hulka lonkas sealt puujalg-röövel ühesilmne, pilgus kuri mõte ilmne. Hirmust krõnksu vajusime, kapi taha hajusime. Anu, väike kangelanna, üksi röövli vastu astus.

Üksilm kargas talle turja, ühe paugu õhku laskis ja siis mõirgas rämedalt: "Pergel, siia kullakotid! Kärnas näoga inimrotid!"

Anult tuli julge vastus: "Palun, ära vannu kurja ega sõima jämedalt! Kas siis sulle ema-isa pole headust õpetanud? Kas sa oma halbu tempe ikka pole lõpetanud?"

Röövli sõimuvaling lakkas, püstol kolksti kukkus käest. Üksilm kohe nutma hakkas, täiel hääl kõigest väest:

"Mul ei ole ema-isa! Väikeröövli Lastekodus läksid minu päevad rodu. Tuiatu ja Vindi kanti noorusaastad panin panti. Polnud ema, kes mind paitaks, pehme kaisukaru ostaks, tähed selgeks saada

aitaks, mõne hella sõna kostaks. Teil on kõigil armsad emad – teki pealesikutajad, unelaulu tikutajad. Mul ei ole kedagi. Polnud isa, kes mind kuulaks, targa näoga abi annaks, kes mind halvalt heale suunaks, müraks ja mind kukil kannaks. Teil on kõigil tublid isad – kalanooda kehitajad, metsavälu lehitajad, firmahoone ehitajad, piirikaitse mehitajad. Mul ei ole kedagi, ainsat sõpra – sedagi. Parem silm on suisa väljas, jalg ei astu sammugi. Kogu elu olnud näljas, magu haige haisvast viinast. Unistanud soojast piimast, kreemikoogist, limpsijoogist olen juba ammugi."

Küll on tõinav röövel hale! Tema juurde läksime paiga nuttu lõpetama, talle sõprust õpetama, hingevalu pisendama, elujulgust sisendama.

Tõrksa röövli neljakesi tirisime kraani manu. Oli alles vastupanu! Korpas kämblad puhtaks pesi, nagu tõkat tuli vesi.

Lauda tõime kurvameelse. Nähes meie hoolt ja üllust, toidulaua üliküllust, röövli nukrus kohe hajus, silmis süttis pehme sära. Röömust korra kokku vajus, siis sõi poole toidust ära. Laual roogi kümmet sorti: lihaleent ning limpsijooki, munaputru, kreemikooki, viinereid ja vahveltorti, kanasülti, sooja piima, aga mitte tilka viina.

Röövel andis sõprusvande, nagu süümeepiinast valul: "Kallid lapsed, andke andeks, et teid hirmutasin alul! Seda teilt ma väga palun."

Ja nüüd sündis imetegu – nooreks muutus röövli nägu. Karvatüükaid polnud enam, tagasi sai teise silma, millest ammu oli ilma. Ükski printsiki pole kenam! Oli, mida imestada, erutusest minestada!

Printsi näoga röövel sõi, igast roast sai täie mõnu. Peale pepsikoolat jõi, soojalt lausus tänusõnu.

Kohe sündis teine ime. Keegi nagu võlukäega printsiriideiks muutis hilbud, puujalg kadus imeväga.

"Turjalt langes kole koorem, nüüd ma olen hea ja noorem!" hüüdis röövel punapõiselt. Samas jätkas tõsiselt: "Raamatusse ma ei taha. Poole elu jätsin sinna, üksinduse valu sisse. Röövli nime panen maha. Kapteniks ma tahan minna, tööle Mõhu Kalurisse. Teie juurde laevaga, saan siis käia vaevata."

Meid ta õrnalt sülle surus, kätes sooja hellust varuks. Tasa pisi-Margust nurus: "Tule mulle kaisukaruks!"

HENNO KÄO

TIHANE

SEE, KES NÕNDA HÜÜAB, ON JU TIHANE,
TA EI OLE SINU PEALE VIHANE,
TERVE TALVE TOITU TALLE POETASID,
TEDA JA TA PERET LAHKELT TOETASID.

VÕLGU TA EI JÄÄ, SA ÄRA ARVAGI,
VARSTI TOOB TA SULLE VAHEL HARVAGI
RASVASEMA TÕUGU VÕI SIIS MUTUKA,
VÕIMALIKULT KOBEDAMA PUTUKA.

MIS SA PEALE HAKKAD SELLE HULGAGA?
KAS SA SÖÖD NEID KAHVLIGA VÕI PULGAGA?
SEE ON SINU ASI, EKS SA ISE TEA.
KEVAD MUUDKUI TULEB. SEE ON VÄGA HEA.

HENNO KÄO

KUUVARJUTUS

SUIKS KORSTNAST KUHUGI ON TEEL,
KUID KUHU, ME EI TEAGI VEEL,
ME VIST EI PANE TÄHELE,
KUI LÄHENEB TA TÄHELE.
VÕI OOTAB TEDA HOOPIS KUU,
SEE LOPPIB NÄOGA NAERUSUU?

KUU VALETAB, ET SUITSEB SUU –
TAL OLLA KÄSIL HARJUTUS,
ÜKS PISIKE KUUVARJUTUS,
ET ILMA VARJUTUSETA
TA ÜLDSE ELADA EI SAA.

VÕIKS TEDA PISUT SARJATA –
NO MIDA KUUL ON VARJATA?

HENNO KÄO

USKUDA VÕI KAHELDA?

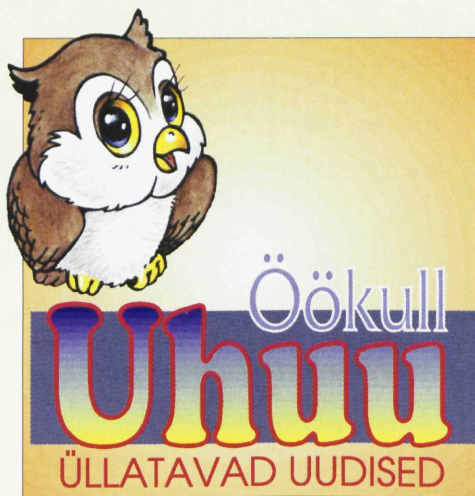
PUUDELE, NÄE, ILMUB LEHTI,
KUIDAS KÜLL NEED LEHED TEHTI?
EKS NAD TULNUD PUNGA SEEST,
PUNGAD AGA OKSTE SEEST.
TÜVI TULI JUURE SEEST.
AGA JUUR? VIST SEEMNE SEEST.

VAATA SEEMET, IMEMEEST –
TEMA TULNUD LINNU SEEST!
USKUDA VÕI KAHELDA,
NÕUSTUDA VÕI NUHELDA?

HENNO KÄO

NÖÖP

NÖÖBIL JUSTKUI TIIVAD,
LENDAB SÄRGI EEST.
KUHU TIIVAD VIIVAD
ISEENDA EEST?

LINNUD KUTSUVA KÖNELEMA

Taani ajakirjanduses ilmusid tead lindudest, kes on õppinud suurepäraselt jäljendama taskutelefonide kutsungeid. Parimate jäljendajatena nimetati kuldnokki. Mõned kuldnokad on olnud võimelised lennult melodiarajuppi haarama ja siis seda kordama vapustava täpsusega.

Üks taanlane olevat koguni andnud oma aia kuldnokale nimeks NOKIA, sest see tavatsenud hommikuti pidevalt akna all laulda just nii, nagu kutsus kõnelema majaperemehe samanimeline telefon.

ESITANTSIA KUUL- SUSETU LÖPP

Küllap oled kuulnud, et segase, totravõitu sündmuse kohta ütlevad inimesed: "ah, üks kirbutsirkus". Tegelikult on kirbutsirkused aga tõepoolest olemas. Kirpe dresseeritakse nagu teisigi tsirkusloomi. Neid õpetatakse tantsima, muusika saatel hüplema ja muidki vigureid

tegema. Muidugi ei ole säärast esinemist võimalik tsirkuseareenil jälgida. Kirbutsirkuse publik istub ümber laua.

Mõni aeg tagasi, kui Šotimaa pealinna Edinburghis korraldati teatrifestival, saatsid hispaanlased sinna esinema kirbutsirkuse "Kardoza".

Teatridirektor koos oma esinejatega (asusid kenas karbis) majutati linna parimasse hotelli. Järgmisel hommikul, oh õnnetust, oli aga priimabaleriin Fly kadunud. Kulus aega, enne kui ta elutu keha avastati naabernumbritoas.

Eks vaene Fly oli kuidagi kastist välja pääsenud, seiklema läinud ja naabertuppa jõudnud. Kust võis selle elanik aimata, et tegu on kuulsa esitantsijaga. Ei armasta inimesed prussakaid, lutikaid ja kirpe.

KOERAKE LAENU PEALE

Mis on viimased aastakümned maailma uut toonud? Eks väga palju, nende seas ka suure reisimise. Turistide poolt maale toodud raha on kõigis maades oluline. Et turist just sulle sellest osa jäta, püütakse saavutada üllatavate kavalustega.

Kanada linna Vancouveri Veeääre Hotell andis oma reklaamkuulutustes teada, et neil on kalli kliendi jaoks ka sõbralik dalmaatsia koer jalutama viimiseks.

Eks ta ole. Rahakas turist lahkus reisile minnes raske südamega oma armsast penist. Ehkki tema saatuse eest oli hoolitsetud, naabrid-sugulased või koertepansioni töötajad peremehe asemikuks jäetud, tunneb kaugel olija ikka lemmiku järele igatsust. Mis aitaks seda leevendada?

Loomulikult väike jalutuskäik lemmiku ajutise asendajaga.

VIISIKE TEISEST OOKEANIST

Mitte ammu juhtus nii, et kari kүүrvaalasi ujus India ookeanist ümber Austraalia Vaiksesse ookeani. Need tulnukad ei erinenud väliselt oma Vaikse ookeani suguvendadest mitte millegagi, välja arvatud hääliitsused, mis nad kuuldavale töid. India kүүrvaaladel oli erinev "sõjahüüd", erinev laul, millega isavaal hirmutab emale teisi isaseid ja meelitab emaseid.

Möödus kaks aastat. Ja mida avastasid austraalia vaalaurijad? Põlisasukad olid hakanud üle võtma juurdetulnute laulu. Nad loobusid omast, vahetasid selle teiste poolt kaasatodu vastu. Teadlaste arvates ei ole midagi sarnast varem loomariigis täheldatud.

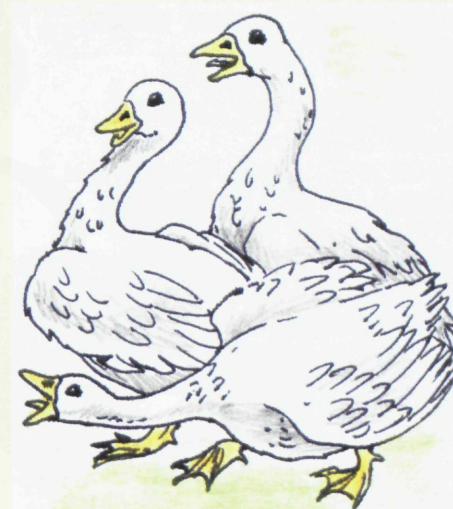
HANEJOOKS

"Täheke" on varem kirjutanud võistlustest, kus jooksevad võidu koerad, kaamelid, koguni kaelkirjakud. Öökull Uhuu tõi aga nüüd uudise, mis räägib hanede jooksvõistlusest.

Hanejooksuga on saanud kuulsaks Itaalia linnake Mirano. Järgnevad andmed on aastal 2000 peetud võistlusest. Siis olnud võistlusraja pikkuseks 419 meetrit. See loogelunud äärelinna majade vahelt läbi ja üle põllu. Võistlema toodud 100 spetsiaalselt selleks kasvatatud hane.

Olgu öeldud, et omanikud ei tohtinud oma hane tagant kihutada ega naabrite võistlejaid takistada. Kepikest võis kasutada ainult hane õigel kursil hoidmiseks.

Nimetatud jooksu võitis hani nimega Lola viie minutiga. Konkurendid jäid kaugele. Mõned plagasid häbiväärselt trassilt minema, mõned lorud aga seadsid end rohtu nökkima ega lasknud end publiku nõrdimusest segada. Hani ikka hani.

Joonistanud REET REA

HEIKI VILEP
Autojuhid

VENNAGA MEIL OMA TUBA.
OMA TUBA – OMA LUBA.
VAIBA PEAL ON AUTOTEED,
MÕÖDA MUSTRIT KÄIVAD NEED.

SÕIDAN MINA, SÕIDAB VENNA,
AUTOD KÄIVAD SINNA-TÄNNA.
VÄIKE ÕEKENEGI PROOVIB,
AUTOJUHT TA OLLA SOOVIB.

AINULT ISSI MOSSITADES
KUULAB UKSELT MEIE KÄRA.
ÕEKE KÜSIB KISSITADES:
KAS SUL LOAD ON VÕETUD ÄRA?

ISSI TULEB LÄHEMALE,
ISTUB MEIE JUURDE MAHA.
ÜHE SINI-VALGE AUTO
LÜKKAB HOOGA KAPI TAHA.

HEIKI VILEP
Minu laul

LAUA ALL MA TASAKESI
LAULSIN LAULUVIISI.
LAULU SISSE PANIN EMME,
ISSI JA ÕE LIISI.

PANIN LASTEAI A LAPSED,
PANIN ISEËNDA.
PANIN SELLE KA, ET TAHAN,
SÜNNIPÄEVAKS VENDA.

ISSI-EMME AGA KUULSID
ÜHEL ÕHTUL ÄRA,
KUMMARDUSID LAUA ALLA,
SILMIS KAVAL SÄRA.

SIIS NAD KAUA-KAUA VESTSID
KAUNIST EESTI KEELEST.
MUUSIKAST JA LAULUDEST JA ...
VEND LÄKS HOOPIS MEELEST..

HEIKI VILEP
Mõtted

EMA RÄÄGIB, ET MUL TIHTI
LAIALI ON PEA.
KUS MU MÕTTED HULGUVAJ,
SEDA MA EI TEA.

MÕNI MÕTE MERE TAGA,
MÕNI TAEVA ALL.
MÕNI KAUGEL-KAUGEL KOLAB,
MÕNI LÄHEDAL.

KÕIGIL MÕTETEL JU RUUMI
POLEKS MINU PEAS.
ISSI ÜTLES, ET MA POLE
LIHTSALT SELLES EAS.

HEIKI VILEP
Pööningul

PÖÖNINGUTEL ELAB PRAHTI,
LAPSEVANKREID, TUVISID.
ELAB RÄBALAID JA TOLMU,
ALBUMEID JA KRUVISID.

PÖÖNINGUL ON PÕNEV OLLA,
AINULT EMME KEELAB MIND,
ET SEAL MÄÄRIN ENNAST ÄRA,
NÄPPU ET VÕIB MINNA PIND.

ISE AGA TASAHLJU
ÜKSKORD SINNA HIILIS TA.
VAATAS PILTE, KATSUS ASJU,
TULI TUPPA NUKRANA.

TEGI MULLE KÕVA KALLI,
OHKAS PIKALT JUUSTESSE.
JU TA MÄÄRIS ENNAST ÄRA
VÕI SAI PINNU NÄPUSSE.

HEIKI VILEP
Varju laul

VIHMAVARI VÄRVILINE
VARJAB VIHMA EEST.
VARJAB LAPSUKEST JA EMMET,
VARJAB SUURTKI MEEST.

LAMBIVARI VARJAB SILMI
HELEDUSE EEST.
ET EI PAISTAKS OTSE SILMA
VALGUS PIRNI SEEST.

JALAVARJUD JÄLLE JALGU
HOOLSALT VARJAVAD.
OLGUGI, ET ÜHTELUGU
PEAD NEID HARJAMA.

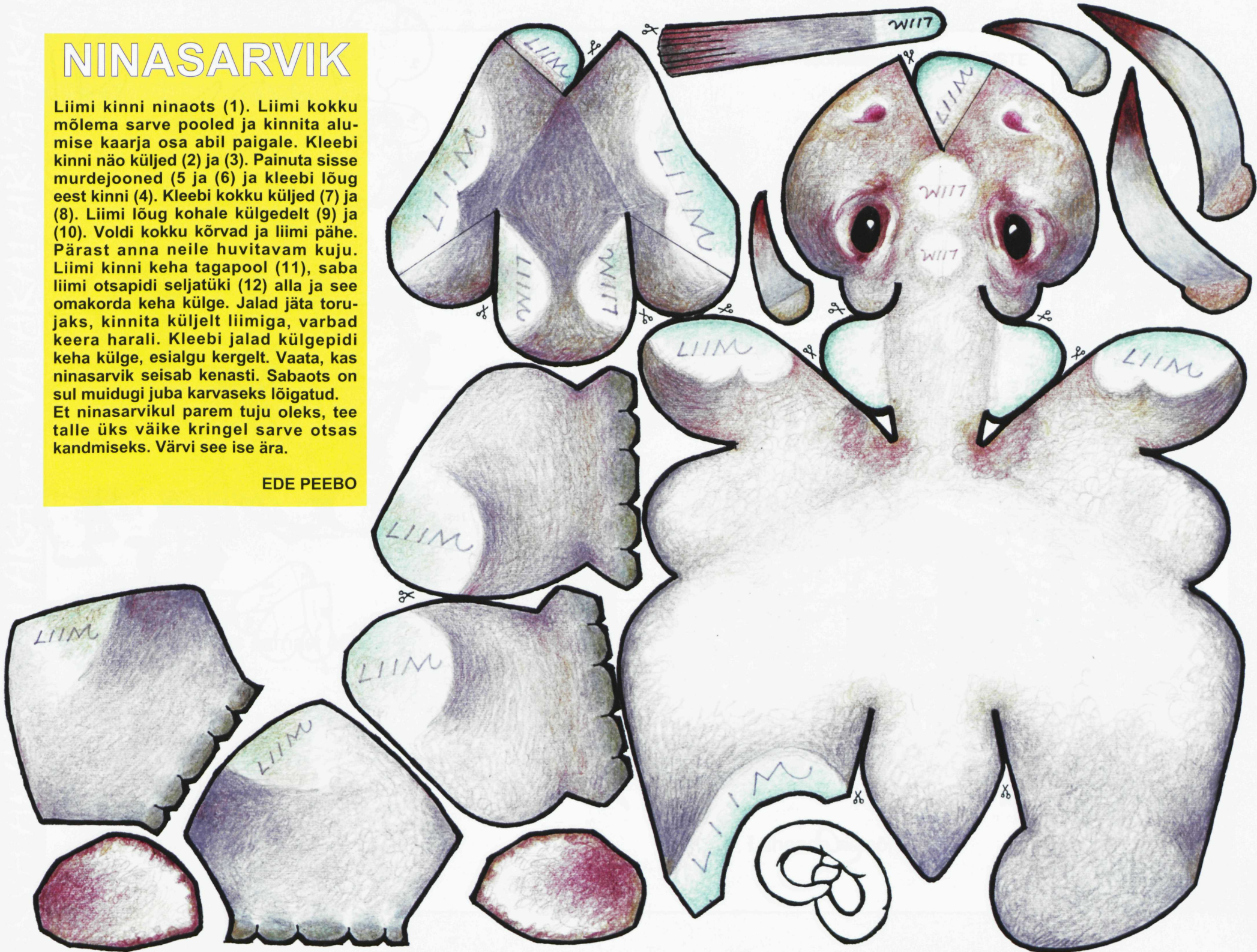
AGA TAVALINE VARI ?
MIDA TEMA TEEB ?
TA ON KÕIGE TRUUM SIND SAATMAS
TERVEL ELUTEEL.

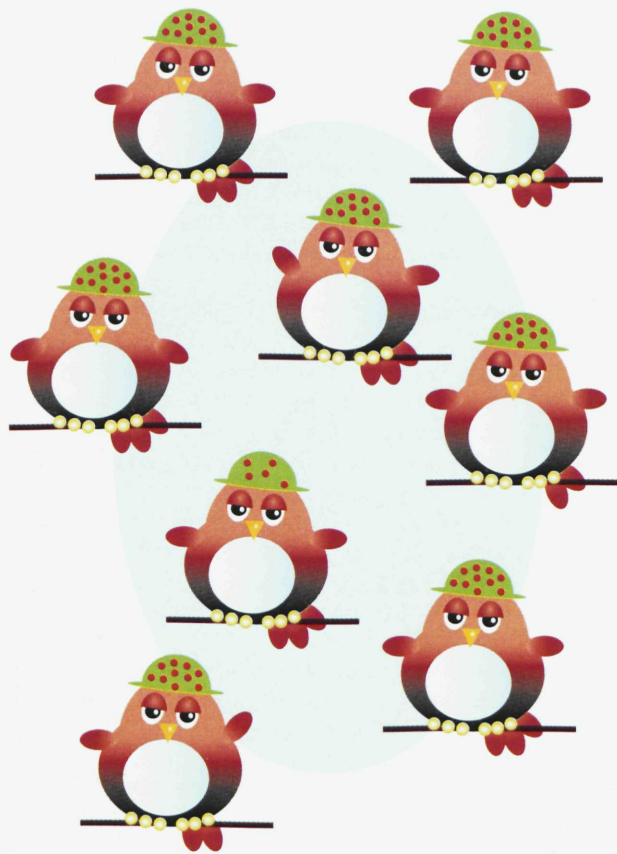
NINASARVIK

Liimi kinni ninaots (1). Liimi kokku mõlema sarve pooled ja kinnita alumise kaarja osa abil paigale. Kleebi kinni näo küljed (2) ja (3). Painuta sisse murdejooned (5 ja (6) ja kleebi lõug eest kinni (4). Kleebi kokku küljed (7) ja (8). Liimi lõug kohale külgedelt (9) ja (10). Voldi kokku kõrvad ja liimi pähe. Pärast anna neile huvitavam kuju. Liimi kinni keha tagapool (11), saba liimi otsapidi seljatüki (12) alla ja see omakorda keha külge. Jalad jäta torujaks, kinnita küljelt liimiga, varbad keera harali. Kleebi jalad külgepidi keha külge, esialgu kergelt. Vaata, kas ninasarvik seisab kenasti. Sabaots on sul muidugi juba karvaseks lõigatud. Et ninasarvikul parem tuju oleks, tee talle üks väike kringel sarve otsas kandmiseks. Värvige see ise ära.

EDE PEEBO

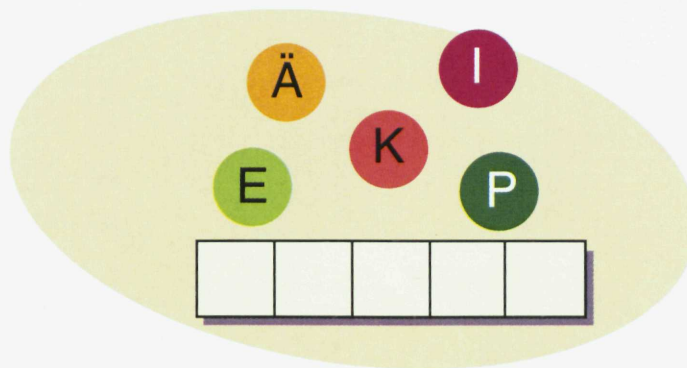

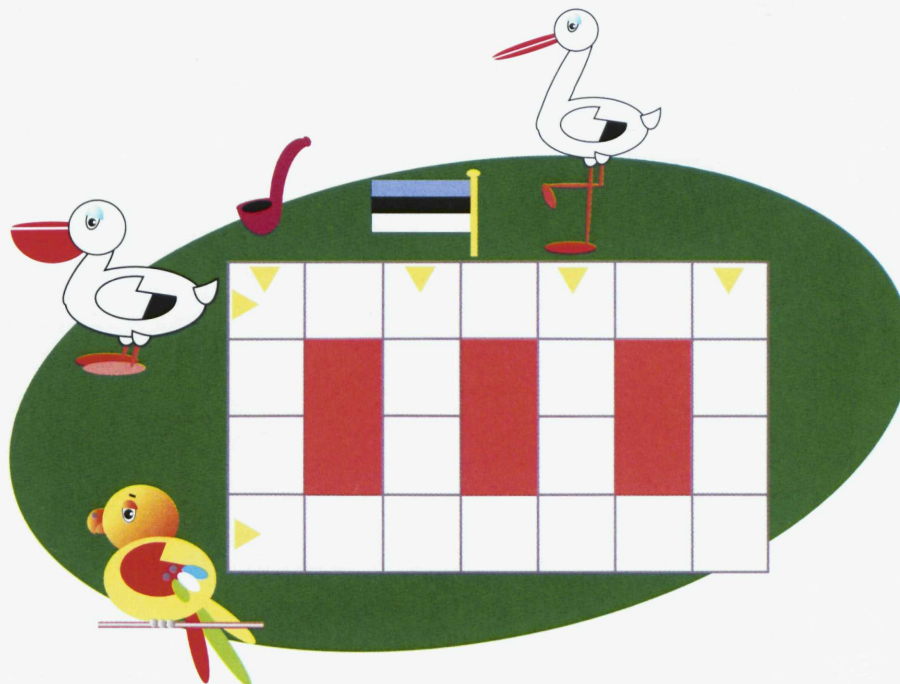
Leia kaks sarnast öökulli!

1	5		13	17

Kirjuta ruutu puuduv arv!

Kirjuta tähed ruutudesse õiges järjekorras!

Lahenda ristsõna!

PERIOODIKA AS
Lasteajakiri
TÄHEKE
Asutatud jaanuaris 1960
ilmub kord kuus

Toimetuse address:
Pärnu mnt 67a
10134 Tallinn

Peatoimetaja
ELJU SILD
tel 6 463 697

Vanemtoimetaja
JAAN RANNAP
tel 6 463 697

Kunstiline
toimetaja
PRIIT REA
tel 6 463 697

Tähekest saab
tellida
faks:6616 089
e-mail
tell @tallpost.ee
tel 6257319

Trükk
AS Printall
Tatari 64
10134 Tallinn

ESIKAANE
JOONISTAS
EVERI
VÄHI

Kunstnik Karla

Kas mäletate eelmisel kuul portreeritud vares Vello tagasihoidlikku väljanägemist? Minu tänane modell on Vello absoluutne vastand – rõõmsameelne ja väga lobisemishimuline papagoi Pauliine. Kirevad rüüd ja uhked kübarad on tema suur nõrkus. Kevad ja suvi on linnuemanda lemmikaastaajad – siis otsib ta kapist välja üha värvilisemaid rõivatükke, kannab silmatorkavaid peakatteid, ehib end keede ja kettidega.

Sellist daami on üsna keeruline joonistada. Usun, et viltpliatsid toovad Pauliine iseloomu kõige paremini välja.

Viltpliatsid ehk vildikad on sul kindlasti olemas. Need on säärased kavalad torud, mille abil ka väike laps saab kangesti määrivate tintidega kartmatult joonistada. Värvilisest plastikust toru sees on teine toru, milles on vettimav aine (umbes nagu sinu vannikäsn). Selle aine sees on hoiul värviline tint, mis joonistamise ajal nõrgub mööda vildika vildist pulgakest sinu paberile.

Mõnikord ei taha vildikas hästi joonistada – oled unustanud talle pärast töö lõpetamist kübarat pähe panna. Palu siis mõni suur inimene appi, kangutage vildika tagumisest otsast kork ära ja tilgutage käsnatorukesse paar tilka vett. Umbes poole tunni jooksul vedeldab see torus olevat värvainet ja sa saad veel nii mõnedki pildid joonistada.

NB! Nii "täita" saad ainult tavalisi, veeslahustuva tindiga viltpliatseid. Peangi lisama, et praegu on poodides saada tohutu hulk erinevaid vildikaid, geelipliatseid (käsna ja tindid asemel on torukeses sültjas värvaine ja vildi asemel metalltorus pöörlev metallist kuulike), pastapliatseid (sealgi on kuulike ja värvaineks pasta), tinten pen'e (peen viltpulk) ja mitmeid muid. Kõik need on omavahel sugulased ja tahavad pärast töö lõpetamist kübarat pähe.

Vildikatega joonistamist ma sulle eraldi õpetama ei hakka. Kui oled tutvunud Hugo, Kusti ja Velloga, saad ise suurepäraselt hakkama.

Kuigi vahetpidamata vadistavat ja poose vahetavat Pauliinet oli raske joonistada ning pidin mitu visandit (esialgset kavandit) prügikorvi viskama, jäi papagoiproua tööga väga rahule. Ta tõttas rõivaid vahetama ja soovis kohe uut portreed. Mina olin aga üsna väsinud ja lubasin mõnel teisel korral joonistustarvetega läbi astuda.

Joonistanud ja kirjutanud PIRET MILDEBERG

